

00691950

Republika Bosna i Hercegovina
MINISTARSTVO UNUTRAŠNJIH POSLOVA
CENTAR SLUŽBI BEZBJEDNOSTI
S A R A J E V O
SEKTOR SDB

00254438

Broj:
Dana, 30.03.1993.godine

Z A P I S N I K

Gradjanin ISAKOVIĆ ALIJA, sin Saliha i majke Mejre djevojačko Jusupović, rođen 10.8.1939.godine u Rogatici, JMB 1008939173239, po zanimanju nastavnik, razredne nastave, bio zaposlen u OŠ "Ragib Džindo" u Rogatici, stalno nastanjen u Rogatici ulica Trg Djure Pucara Starog broj 5, a privremeno, kao izbjeglica u Sarajevu, ulica Kalemova broj 4 (stan Knežević Banka) je dana 30.3.1993.godine u prostorijama CSB Sarajevo ovlaštenim službenim licima u smislu člana 151. ZKP-a dao sljedeću:

I Z J A V U

Prije početka rata u BiH u Rogatici su SDA i SDS vršili pregovore o podjeli SO, SUP-a i drugih organa vlasti u Opštini i ta podjela je dosta mirno i bez većih ekscesa i izvršena. Zbog toga se mislilo da ovdje sukoba neće biti i vjerovalo se da je ova podjela značila miran rasplet krize. Zato i jeste toliko Muslimana ostalo u Rogatici.

Medjutim, još dok su ti pregovori trajali vojska je naoružavala srpska sela oko Rogatice i Srbe u samoj Rogatici. Pričala mi je supruga Bećira Ramovića iz sela Seljani, čijeg se imena sada ne mogu sjetiti, da je vojska noću dovozila i Srbima dijelila oružje i da je to trajalo danima. Svi su Srbi u Rogatici i u selima oko Rogatice još prije početka rata bili naoružani automatskim oružjem bivše JNA, i to bukvalno svi. Čak su i babe od 60, 70 godina nosile automatske puške u cekerima. Rajko Kušić je bio na Borikama formirao četničke jedinice koje su tamo vježbale i pripremale se za ovo što će uskoro uslijediti. Imali su šarene uniforme, a od vojske su dobili i tenkove, transporte-

Alija

Alija
22.1.999.
Alija

re, sredstva za vezu, sanitetska i druga vozila i dr.

Odjednom su, početkom aprila bez vidljivog razloga, otpočele srpske barikade prema Sarajevu, Borikama i Goraždu, a uskoro iza toga, 22.5.1992.godine uslijedilo je i prvo granatiranje Rogatice, iznenadno, bez ikakve najave i razloga. Prije toga je opštinska vlast, odnosno Muslimani iz vlasti Rogatice, napustili su Rogaticu u pravcu Čadovine i Medjidje, ostavivši narod da se snalazi kako zna i umije. Na Pašić Kulu su se povukli i dijelovi TO i rezervne milicije Rogatice gdje su postavili barikade. Međutim, oni nisu bili bogzna kako naoružani i svaki put kada bi tuda nailazio Rajko Kušić sa svojim jedinicama, naši su se povlačili i propuštali ih da prodju.

Uglavnom, Rogatica je u četničke ruke pala bez ikakve borbe i otpora, bez i jednog opaljenog metka.

Muslimanska sela oko Rogatice su uskoro bila sva popaljena, Tičijak, Mala Žepa, Biljano Polje i Pašić Kula. Pričao mi je jedan čovjek iz Pašić Kule da je gledao kako mu četnici pale kuću. Prvo su iz jedne pumpe, slične onoj kojom se pruću vođnjaci, kroz prozore prskali unutrašnjost kuće, a onda su je gadjali zapaljivim mecima sve dok ne bi planula i izgorjela.

Ne sjećam se tačno koji je datum bio, ali znam da smo jednom prilikom, zbog vrlo jakog zemljotresa, svi izletjeli iz svojih stanova i kuća, da bi potom, dok smo bili napolju, otpočelo granatiranje Rogatice. Narod je pobjegao u podruma, a uskoro su se pojavili četnici koji su iz transportera pozivali megafonima da izadjemo i uputimo se prema srednjoškolskom centru. Jedan od onih koji je bio na transporteru i megafonom pozivao narod bio je i Žika Novaković, za kojeg znam da je do rata radio u TPR-u, a inače je bio rodom odnekud iz Srbije. I ostali četnici su bili Rogatičani, od kojih su mnogi bili i moji učenici, međutim, ne mogu sada da im se sjetim imena.

U SŠC "Veljko Vlahović" bili smo zatočeni od 9. juna do 5. avgusta 1992. godine. Za to vrijeme smo, po nalogu četnika, čistili ulice po Rogatici, sredjivali im stanove, iznosili iz stanova i na kamione tovarili opljačkane stvari, a mlađji muškarci su postavljali vreće sa pijeskom za mitraljeska gnijezda po višim zgradama. Petog avgusta su razdvojili žene od muška-

raca i kasnije sam saznao da je moja supruga razmjenjena u Sarajevu, dok su muškarci prebačeni u Rasadnik, tj. u upravnu zgradu tovilišta UPI-jevog poljoprivrednog dobra pored Rogatice. Glavni u tom zatvoru bio je Ljubinac Radisav zvani "Pjano" iz sela Seljani, a naš neposredni čuvar bio je Vojinović Mišo iz Plješevice. Njih dvojica su kao i ostali naši čuvari bili pripadnici tzv. srpske milicije. "Pjano" je 15. avgusta 1992. godine odveo negdje između 25-28 mlađjih zatvorenika među kojima je bio i moj sin, za živi štit na područje Dubljeva, između sela Kosići, Dub i Brčigovo, a vratila su se njih četvorica: Jašarević Mujo i Mahir, Ramović Avdo i Krajina Huso. Ostali su, pretpostavljam, ubijeni od strane četnika. Jednom sam pitao našeg čuvara Bojat Mileta šta je sa preostalim zatvorenicima koji su odvedeni, a on je odgovorio da su u zatvoru u hotelu na Borikama i da popravljaju cestu. Međutim, mi više nikad ništa sa njih nismo čuli, tako da ja o svom sinu ni do danas nisam ništa saznao.

Batinjanje zatvorenika se odvijalo u jednoj prostoriji koja je bila pored prostorije u kojoj smo bili smješteni. Sjećam se da je jedne večeri skoro cijelu noć iz te prostorije dopirala buka i jauci. Ujutro je "Pjano" naredio Vatreš Enesu i meni da iskopamo grob, a kada smo to uradili, Mišo Vojinović nam je rekao da iz prostorije u kojoj su tukli zatvorenike iznesemo jedan leš i tu ga sahranimo. Kada smo ušli u tu prostoriju zatekli smo jeziv prizor. Unutra su bila dvojica zatvorenika od kojih je jedan bio mrtav. Bio je toliko pretučen da je to bila samo gomila krvi i mesa koju je bilo nemoguće propoznati i identifikovati. Jedino što smo na njemu mogli uočiti bile su hlače koje su inače nosili pripadnici rezervnog sastava milicije. Drugi zatvorenik bio je u još gorem stanju, ali je tada bio živ, međutim i on je do sljedećeg dana preminuo. Obojica su, znači, umrli od batina, no nisam uspio doznati njihova imena.

Inače, pored "Pjana", zatvorenike su najviše zlostavljali i tukli Mišo Vojinović, Brdjanin, kojem ne znam ime i koji je prije rata bio milicioner u Rogatici i Šolaja koji je prije rata radio u "Sjemeču" (ne znam je li mu Šolaja prezime ili nadimak). Njih trojica su nas jednom tukli dva dana i dvije

Aljdu

..

22.1.1992

Aljdu

noći neprestano. Nene je tada tukao Mišo Vojinović, inače moj bivši učenik, koji mi je udario više od 150 šamara, tako da mi je od tada sluh prilično oštećen.

Jednom su me tukli neki Rajak i neki Ikonić čija mi imena nisu poznata, a s njima su tada sjedili, pili rakiju i gledali kako me tuku Hurko Fejzo i Elvedina "Dina" Mušović. Fejzo i njegov sin Šefik su u naš zatvor dovedeni 16. avgusta 1992. godine i imali su povlaštani položaj. Njih nije niko tukao ni maltretirao. Sjećam se kada je jednom u zatvor došao Rajko Kušić on se srdačno pozdravio sa Fejzom.

1. novembra je došlo do smjene čuvara zatvora i tada su povučeni čuvari tzv. srpske milicije, a postavljeni oni u vojničkim uniformama. Za šefa je postavljen Bojat Mile koji nam je rekao da više neće biti zlostavljanja zatvorenika, ali se ono nastavilo. Bojat je nakon mjesec dana otišao sa te funkcije.

Jedan od najvećih batinaša nakon odlaska Bojata postaje Vinko Bojić koji je nosio uniformu vojnog policajca. On je koliko je meni poznato, ubio trojicu ljudi. Jednog je strijeljao, a dvojica su umrli od batina. Jedan od njih se zvao Branković Himzo. Hurko Fejzo je, naime, rekao Vinku da je Himzin sin u sastavu OS RBiH, pa je Vinko tukao Himzu svaki dan toliko žestoko i nemilosrdno da je on nakon dvadesetak dana umro. Vinko je tukao i mene. Poseban mu je "specijalitet" bio da naredi zatvoreniku da legne na pod, a onda da skače po njemu. Meni je tako polomio šest rebara. Osim toga, velikim lovačkim nožem, oštrim kao britva, urezao mi je krst na prsima, a upaljene cigarete mi je gurao u uši po kojima me je i tukao ne bi li mo još više sluh ošteti. Čutarija Beđiru je urezao oko 30 krstova svuda po tijelu, pržio ga cigaretama, čupao mu zube, skakao po njemu, a jednom ga je natjerao da pruguta dva metka.

Vinko je i drugim četnicima puštao da nas tuku i oni su nas posebno zlostavljali kada bi neko od njihovih saboraca poginuo u borbama sa našim jedinicama. Od čuvara su nas, pored Vinka, najviše tukli Vinkov brat kojem ne znam ime, Planojević Branko i Sorak kojem također ne znam ime, ali znam da je iz sela Gužde-lji.

22. 11. 1999.

[Handwritten signature]

Pored Hurko Fejze, sina mu Šefika i Elvedine Mušović o kojima sam već govorio, sa četnicima je saradjivao još jedan broj Muslimana iz Rogatice i okolnih sela.

Tako je stariji sin Hodžić Omera nakon odsluženja vojnog roka ostao u Banja Luci gdje se aktivirao u Vojnoj policiji bivše JNA u čijem sastavu je i dan danas. Porodica Hodžić Omera je imala povlašten status, ostali su da žive u Rogatici, a pričalo se da se Omerova supruga Fadila prekrstila. Pašić Midhat je takodje ostao u Rogatici sa suprugom i dva sina. Za njegovog mladjeg sina se pričalo da je vidjen u četničkoj uniformi, a ja sam starijeg lično vidio kada je dolazio u zatvor i četnicima popravljao automobile. On nije bio u uniformi. U Rogatici su, sa povlaštenim statusom, ostali da žive i Šoško Kemal sa porodicom i Šišić Fadil sa porodicom. Kemal je imao bruh i rijetko je izlazio iz kuće, ali njegova supruga Hava, zvana "Cica", sasvim se slobodno kretala.

Kada sam ja došao u zatvor u Rasadniku tamo su već bili Muftić Rusmir zv. "Rusmo" i neki Mladen kojem ne znam ime, ali znam da je po nacionalnosti Hrvat i da je prije rata bio zaposlen kao kondukter. Za njih dvojicu se pričalo da su u sastavu četničkih jedinica učestvovali u napadu na naselje Gračanicu što je Rusmir i potvrdjivao, ali je tvrdio da mu je tom prilikom puška bila prazna i da nije pucao. Kada je jednom prilikom u zatvor dolazio Rajko Kušić, on je Rusmiru rekao: "Ti si bio u našoj vojsci, ti ćeš živjeti u Jugoslaviji".

O mojoj skorašnjoj razmjeni informisao me je Lazar Veselinović, koji je bio istražni sudija u tom zatvoru i koji je, inače, nosio uniformu sa bijelim opasačem. Od tog momenta je i moj status potpuno promjenjen. Lazar mi persira, razgovara sa mnom kao sa sebi ravnim, a petnaest dana nakon toga posjećuje me i njegova supruga koja je spominjala kako su naše porodice bile nekada bliske i koja je, između ostalog, mene "kao prosvjetnog radnika" pitala za neki savjet u vezi sa svojim sinom. Nakon toga je dolazila još jednom i, pored ostalog, dala mi i kutiju cigareta. U međuvremenu me pregledao ljekar, davali su mi i infuziju, poslali su automobil u Rogaticu po berberina da me ošiša, Vinko je naredio Hurko Fejzi da mi opere kožulu i, uopšte, moj tretman sve do same razmjene bio je za mene

Aly Omer

22. 1. 1997.
Aly Omer

ogromno iznenadjenje kada se ima u vidu šta sam sve do tada proživio. Moje je mišljenje da su svi ovi zlotvori, neuvjereni u svoju pobjedu, na ovaj način htjeli da prikupe koji pozitivan poen za budućnost.

Razmjenjen sam 16.3.1993.godine kod hotela Bristol za Knežević Danka čiji je otac živio u Rogatici. Dankov otac je iz Rogatice zajedno sa mnom u automobilu došao na Grbavicu kako bi prisustvovao ovoj razmjeni.

Dok smo se vozili prema Grbavici primjetio sam na Brusu četiri tenka obojena u bijelo sa oznakama UN. Mislio sam da su to tenkovi UNPROFOR-a, a kasnije sam u Sarajevu čuo da UNPROFOR nema tenkova. Od Brusa do Vraca sam pored puta vidio mnogobrojne rovove, grudobrane od zemlje i betonskih elemenata, a na Grbavici sam vidio četiri tenka koja su se upravo tada kretala u pravcu Vraca.

U razmjeni je sa četničke strane na Grbavici posredovao meni nepoznat čovjek u uniformi sa kapetanskim činovima, proćelav i sa bradom.

Izjavu sam glasno diktirao. U njoj je uneseno sve što sam izjavio, te je kao takvu prihvatam, što potvrđujem vlastoručnim potpisom. Takođe, izjavljujem da je odnos ovlaštenih službenih lica prema meni u vrijeme razgovora bio izuzetno korektan.

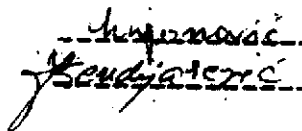
Izjavu dao:

Isaković Alija

Zapisničar:

Izjavu uzeli:

Isaković
Isaković

22.1.99.9

